

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 149/08-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť V. A., R., zastúpeného advokátom JUDr. M. S., B., vo veci porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 16 C 59/2006 zo 17. mája 2007 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co 167/07 z 12. septembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2008 doručená sťažnosť V. A. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu

Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) zo 17. mája 2007 sp. zn. 16 C 59/2006 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) z 12. septembra 2007 sp. zn. 17 Co 167/07.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou okresnému súdu domáhal od odporcov v prvom a druhom rade zaplata nájhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej mu porušením zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „antidiskriminačný zákon“).

Okresný súd rozsudkom zo 17. mája 2007 návrh sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ podal 26. júna 2007 proti jeho rozsudku odvolanie, v ktorom okrem iného uviedol:

«Prvostupňový súd sa v odôvodnení vôbec nezaoberal argumentáciou navrhovateľa v žalobe a v jeho vyjadrení na pojednávaní 17. 5. 2007, osobitnou právnou úpravou zákazu diskriminácie vo vzťahu k príslušníkom Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej len „PZ SR“) podľa § 2a a zákonnou možnosťou uloženia obmedzení výkonu štátnej služby podľa § 192 ods. 1 písm. b), ods. 3 a § 223 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (...).

Prvostupňový súd podľa názoru navrhovateľa nesprávne interpretoval výnimku z osobnej pôsobnosti § 4 v spojení s § 8 ods. 5 antidiskriminačného zákona, ktorým boli do právneho poriadku Slovenskej republiky implementovaná smernica Rady č. 96/97/ES, ktorá mení a dopĺňa smernicu 86/378/EHS o uplatnení zásady rovnakého zaobchádzania s mužmi a ženami v zamestnaneckých systémoch sociálneho zabezpečenia, smernica č. 2000/43/EC o zásade rovnakého zaobchádzania bez ohľadu na rasový alebo etnický pôvod a smernica Rady č. 2000/78/EC, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre rovnaké zaobchádzanie v zamestnaní a povolani.

Navrhovateľ tiež poukazuje na to, že súd prvého stupňa vôbec nezohľadnil a neaplikoval v prejednávanej veci relevantnú právnu normu, konkrétne § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona, ktorý predstavuje osobitnú právnu úpravu dôkaznej povinnosti odporcu vo vzťahu k všeobecnej úprave dokazovania upravenej v OSP, tak ako to vyžadujú vyššie citované smernice. (...)

Za diskrimináciu svojej osoby považuje navrhovateľ postup odporcu 1) a 2), ktorý predchádzal jeho prepusteniu zo stálej štátnej služby príslušníka PZ SR v porovnaní s niektorými inými príslušníkmi PZ SR, ktorí sa nachádzali v porovnateľnej situácii. Navrhovateľ sa už v žalobe vyjadril, že si bol vedomý zmeny svojej zdravotnej spôsobilosti na výkon doterajšieho zamestnania, mal však naďalej záujem o ďalšie pôsobenie v služobnom pomere v PZ SR. (...)

Prvostupňový súd sa navrhovanými dôkazmi zo strany navrhovateľa vôbec nezaoberal a nevykonával ich; taktiež nezohľadnil ani písomné dôkazy založené do spisu na pojednávaní 17. 5. 2007. Prvostupňový súd ignoroval povinnosť odporcu 1) a 2) vyvrátiť domnienku diskriminácie navrhovateľa (prenesené obrátené bremeno), pričom nevykonaním navrhnutých dôkazov odňal navrhovateľovi možnosť preukázať, že v prípade ním navrhnutých svedkov odporca 1) a 2) postupoval odlišne ako v prípade navrhovateľa.»

V sťažnosti ďalej sťažovateľ uvádza:

«Odvolávajúc sa na príslušnú judikatúru Súdneho dvora, právny zástupca sťažovateľa poukázal na to, že zásada rovnosti má všeobecné použitie a platí pre zamestnávanie vo verejných službách rozhodnutia členských štátov so zreteľom na prístup k zamestnaniu, odbornú prípravu a pracovné podmienky v ozbrojených silách s cieľom zabezpečiť ich efektívnosť nepatria úplne mimo pôsobnosť komunitárneho práva (právna vec Sirdar C -273/97 z 26.10.1999, právna vec Kreil C- 285/98 z 11. 1. 2000). Členským štátom prináleží zabezpečiť účinné súdne preskúmanie dodržiavania uplatniteľných ustanovení práva Spoločenstva a vnútroštátnej právnej úpravy zameranej na prebratie práv zakotvených v smernici.

Právny zástupca sťažovateľa v ústnom prejave opätovne upozornil na potrebu aplikácie osobitnej právnej úpravy dôkazného bremena v diskriminačných veciach (§ 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona), kedy sa dôkazná povinnosť presúva na odporcu za

predpokladu, že navrhovateľ predloží súdu také dôkazy, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že zásada rovnakého zaobchádzania bola porušená.

Odvolací súd rozsudkom zo dňa 12. 09. 2007, sp. zn. 17 Co/167/07-138 z 12. 9. 2007 (...) nevyhovел odvolaniu sťažovateľa a potvrdil rozsudok prvostupňového súdu. (...)

Prvostupňový súd ako aj odvolací súd pritom nesprávne vyložili jednu zo základných zásad teórie práva - lex specialis derogat legi generali, podľa ktorej ak určitú parciálnu otázku neupravuje osobitný zákon, použije sa príslušné ustanovenie všeobecného zákona. Vo svojom rozsudku odvolací súd uviedol: „V § 2a zákona o štatnej službe policajtov nie je uvedená diskriminácia z dôvodu zdravotného postihnutia a teda z toho vyplýva, že takúto formu diskriminácie u príslušníkov ozbrojených zborov nepripúšťa.“

Vzhľadom k tomu, že § 2a zákona o štatnej službe policajtov predstavuje vo vzťahu k § 6 ods. 1 AntZ osobitnú právnu úpravu, ak nie je zákonný dôvod zdravotného postihnutia pri aplikácii zásady rovnakého zaobchádzania upravený v zákone o štatnej službe policajtov, použije sa všeobecná úprava zákazu diskriminácie z dôvodu zdravotného postihnutia v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov podľa antidiskriminačného zákona. Tento záver potvrdzuje i judikatúra Súdneho dvora, podľa ktorej sa zásada rovnosti v istej miere aplikuje aj v ozbrojených silách.»

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností žiada, aby ústavný súd vyniesol tento nález:

„1. Okresný súd Rimavská Sobota rozsudkom zo dňa 17. 05. 2007, sp. zn. 16 C 59/2006 porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že v predmetnom konaní neprihliadol a riadne neaplikoval ustanovenia platnej a účinnej právnej úpravy najmä pokiaľ ide o časť obráteného dôkazného bremena a tým, že svoj rozsudok riadne neodôvodnil.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 17 Co/167/07-138 z 12. 9. 2007 porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že svoj rozsudok riadne neodôvodnil.

3. *Rozsudok Krajského súd v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co/167/07-138 zo dňa 12. 9. 2007 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.*

4. *Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.*“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, alebo návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd a krajský súd zamietnutím jeho návrhu na zaplatenie nemajetkovej ujmy spôsobenej porušením zásady rovnakého zaobchádzania zo strany odporcov Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky porušili jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Všeobecné súdy svoje rozhodnutia riadne neodôvodnili a podľa

sťažovateľa sa vôbec nevysporiadali s aplikáciou platného antidiskriminačného zákona na jeho prípad.

1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľ napadol jednak rozsudok okresného súdu, ako aj rozsudok krajského súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie okresného súdu, pretože tieto preskúmal v dôsledku odvolania sťažovateľa krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím okresného súdu, odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Pokiaľ ide časť sťažnosti týkajúcu sa namietaného porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom, ktorou sa zároveň domáhal zrušenia jeho rozsudku z 12. septembra 2007, ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažnosti teda vyplýva, že jej podstatou v časti namietajúcej porušenie týchto práv krajským súdom je nesúhlas sťažovateľa s jeho právnym názorom, ktorý v danej veci potvrdil vo veci samej rozsudok okresného súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba

sťažovateľa o zaplataenie nemajetkovej ujmy s prísl. Podľa sťažovateľa „v právnej veci sťažovateľa nemožno posudzovať príslušné vnútroštátne právo izolovane, pretože antidiskriminačná legislatíva sa netýka výlučne vnútroštátneho práva, ale zasahuje do pôsobnosti primárneho a sekundárneho práva bývalých Európskych spoločenstiev a dnešnej Európskej únie“.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani posudzovať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže posudzovať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu ústavnoprávných princípov konania (čl. 46 až 50 ústavy). Táto právomoc ústavného súdu však nie je spojená so vznikom oprávnenia a povinnosti hodnotiť názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov, ak tento výklad a použitie zákonov neporušujú uvedené ústavnoprosesné princípy (II. ÚS 54/02). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamena právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili

výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 17/01, II. ÚS 22/05).

Vychádzajúc z týchto úvah sa ústavný súd zaoberal posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk a dospel k záveru, že krajský súd a tiež okresný súd na argumentáciu sťažovateľa reagovali primeraným spôsobom, vysporiadali sa s rozhodujúcimi okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia a do odôvodnenia ich rozsudkov uviedli postup, akým dospeli k svojmu rozhodnutiu.

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu vôbec nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím (postupom) orgánu štátu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

Právo sťažovateľa na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď, ale musí reagovať len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa preskúmal, či postup krajského súdu nebol svojvoľný a či mal oporu v zákone.

Zo sťažnosti a k nej pripojených príloh ústavný súd zistil, že krajský súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. V tomto rozhodnutí sú uvedené skutkové okolnosti a dôvody, na základe ktorých odvolaniu sťažovateľa nebolo vyhovené a prečo bolo potvrdené rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 16 C 59/2006 zo 17. mája 2007.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 17 Co 167/07 z 12. septembra 2007 odvolaniu sťažovateľa nevyhovel, keď po vyhodnotení právnej situácie okrem iného konštatoval:

«Predmetom tohto konania je návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal voči odporcom 1/ a 2/ zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 400.000,- Sk s príslušenstvom, z dôvodu porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, vyplývajúcej z antidiskriminačného zákona, pričom uvedená nemajetková ujma mu mala vzniknúť diskriminačným postupom zo strany odporcov, v dôsledku jeho zdravotného stavu. Uvedeného nároku sa teda domáhal jednoznačne na základe zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (antidiskriminačný zákon). Za tohto stavu je teda potrebné vyriešiť základnú otázku či sa navrhovateľ v tomto prípade (t. j. za vyššie uvedených skutkových okolností) môže úspešne domáhať uplatňovaného nároku podľa uvedeného zákona.

Antidiskriminačný zákon upravuje uplatňovanie zásady rovnakého zaobchádzania a ustanovuje prostriedky právnej ochrany, ak dôjde k porušeniu tejto zásady (§ 1). Vzhľadom na rozmanitý charakter a účel právnych vzťahov vznikajúcich v oblasti súkromného i verejného práva nie je objektívne možné, aby táto zásada platila bezvýhradne, t. j. absolútne. Výnimky z tejto zásady sú však v právnom štáte prípustné (akceptovateľné) len vtedy, ak sú odôvodnené sledovaním legitímneho cieľa. Zákonodarca túto výnimku upravil expressis verbis v § 4 uvedeného zákona.

Z ustanovenia § 4 ods. 1, písm. b) antidiskriminačného zákona vyplýva, že uvedený zákon sa nevzťahuje /okrem prípadov definovaných v § 4 ods. 1, písm. a)/ani na rozdielne zaobchádzanie z dôvodu zdravotného postihnutia alebo veku, ktoré vyplýva z ustanovení osobitných predpisov upravujúcich služobný pomer príslušníkov ozbrojených síl, ozbrojených bezpečnostných zborov, ozbrojených zborov, (...).

Keďže z obsahu spisu je nesporné, že k predmetnej diskriminácii navrhovateľa malo dôjsť v dobe, keď bol príslušníkom PZ SR (teda bol v služobnom pomere, nie v

pracovnoprávnom vzťahu) a malo ísť o diskrimináciu v súvislosti s jeho nepriaznivým zdravotným stavom, resp. z dôvodu jeho zdravotného postihnutia, z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že antidiskriminačný zákon sa na neho nevzťahuje. Okrem toho odvolací súd poukazuje na to, že antidiskriminačný zákon priamo pripúšťa rozdielne zaobchádzanie, resp. v § 8 definuje kedy rozdielne zaobchádzanie nie je diskrimináciou. Podľa § 8 ods. 5 „diskriminácia z dôvodu zdravotného postihnutia nie je objektívne odôvodnené rozdielne zaobchádzanie, ktoré spočíva v ustanovení podmienky zdravotnej spôsobilosti na prístup k zamestnaniu alebo podmienky na výkon určitých činností v zamestnaní, ak to vyžaduje povaha tohto zamestnania alebo činnosti“. Teda inak povedané, za diskrimináciu z dôvodu zdravotného postihnutia nemožno považovať objektívne odôvodnené rozdielne zaobchádzanie, ktoré spočíva v ustanovení podmienky zdravotnej spôsobilosti na prístup k zamestnaniu alebo podmienky na výkon určitých činností v zamestnaní, ak to vyžaduje povaha tohto zamestnania alebo povaha činnosti. V prejednávanvej veci je nesporné, že povaha zamestnania navrhovateľa (služobný pomer príslušníka PZ SR) vyžadovala, aby počas celého výkonu služobného pomeru splňal zákonom predpísané podmienky podľa § 14 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, teda aby bol i zdravotne, telesne a duševne spôsobilý na výkon služby. Ustanovenie tejto zákonnej podmienky zdravotnej spôsobilosti nie je podľa citovaného ustanovenia § 8 ods. 5 antidiskriminačného zákona diskrimináciou. Keďže túto, osobitným zákonom ustanovenú podmienku zdravotnej spôsobilosti na výkon služobného pomeru príslušníka PZ SR navrhovateľ stratil, jeho prepustenie zo služobného pomeru logicky nemôže byť diskrimináciou.

Uvedenú interpretáciu v konečnom dôsledku nepriamo potvrdzuje i ustanovenie § 2a ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. (...).

„V súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa zakazuje diskriminácia aj z dôvodu, manželského stavu ;a rodinného stavu, farby pleti, jazyka; politického alebo iného zmýšľania, odborovej činnosti, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia“. V citovanom ustanovení nie je uvedená diskrimináciu z dôvodu

zdravotného postihnutia a teda z toho vyplýva, že takúto formu diskriminácie u príslušníkov ozbrojených zborov nepripúšťa.

Z vyššie uvedeného odôvodnenia teda jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ sa nemôže úspešne domáhať uplatňovaného nároku podľa antidiskriminačného zákona. Z tohto dôvodu je preto irelevantný i jeho argumenty uvedené v odvolaní, týkajúci sa postupu odporcu 1/ a 2/, ktorý predchádzal jeho prepusteniu zo stálej štátnej služby príslušníka PZ SR, ktorý mal byť podľa jeho názoru diskriminačný vtom, že bol odlišný s postupom, ktorý odporcovia zvolili voči iným príslušníkom PZ SR, ktorí sa nachádzali v porovnateľnej situácii, a ktorým bol umožnený výkon služby v PZ SR s obmedzeniami v zdravotnej klasifikácii C. Teoreticky, ak by v tomto prípade bolo možno aplikovať antidiskriminačný zákon, samotná skutočnosť že odporcovia iným príslušníkom PZ SR, ktorí sa nachádzali „v porovnateľnej situácii“ umožnili výkon služby v PZ SR s obmedzeniami v zdravotnej klasifikácii C, nie je sama osebe/skutočnosťou, preukazujúcou diskrimináciu, pretože zdravotný stav, resp. zdravotné postihnutie je tak vysoko individualizovanou kategóriou, že fakticky „porovnateľná situácia“ u rozdielnych osôb nemôže nastať. Dokonca v tomto prípade navrhovateľ porovnával svoj zdravotný stav so zdravotným stavom osôb s úplne odlišnými diagnózami.

Z hľadiska tohto konania sú právne irelevantné i argumenty navrhovateľa spochybňujúce (administratívnoprávny) proces, ktorý predchádzal jeho prepusteniu zo služobného pomeru a i argumenty, že okresný súd sa v tomto konaní nezaoberal všetkými aspektmi tohto procesu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že postup okresného súdu (vzhľadom na vyššie uvedený právny názor) bol správny. Okresný súd v tomto konaní nemal nie len dôvod, ale vzhľadom na charakter uplatneného nároku (občianskoprávna žaloba), ani možnosť, aby skúmal a hodnotil predmetné rozhodnutia lekárskeho komisií, ktoré boli podkladom vydania personálneho rozkazu, ktorým bol prepustený zo stálej služby príslušníka PZ SR. Ak mal navrhovateľ výhrady voči personálnemu rozkazu, resp. voči rozhodnutiam z ktorých vychádzal, mal postupovať podľa zák. č. 73/1998 Z. z. a podať na súd návrh na preskúmanie právoplatného rozhodnutia vydaného nadriadeným podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (t. j. v rámci správneho súdnictva), kde mohol na základe § 248 zák. č. 73/1998 Z. z. efektívne realizovať svoje základné právo na súdnu ochranu, zakotvené v čl. 46 Ústavy Slovenskej

republiky. Navrhovateľ však toto právo nevyužil a faktickej revízie, resp. spochybnenia administratívnoprávnych rozhodnutí sa domáhal v rámci tohto občianskoprávneho konania, čo je právne neakceptovateľné a teda nemožné.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.“

Z citovaného rozhodnutia krajského súdu s prihliadnutím na obsah odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa je pritom podľa názoru ústavného súdu zjavné, že tento sa zaoberal námietkami sťažovateľa. Z jeho záverov nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti na rozdiel od sťažovateľa nezistil, že by závery krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné so sťažovateľom označenými článkami ústavy a dohovoru.

Preto ústavný súd uzavrel, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu neobsahuje také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru alebo ktoré by svedčili o porušení ústavnoprosesných princípov (čl. 46 až 50 ústavy).

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu takým rozhodnutím krajského súdu, ktorý zjavne nie je v príčinnej súvislosti so žiadnym porušovaním označených práv. Sťažovateľ bol v označenom spore žalobcom, krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Sťažovateľ v sťažnosti tiež nepreukázal príčinnú súvislosť medzi uplatňovaním jeho práv na zaplatenie nemajetkovej ujmy a nesprávnou aplikáciou „*smernice Rady č. 96/97/ES, ktorá mení a dopĺňa smernicu 86/378/EHS o uplatnení zásady rovnakého zaobchádzania s mužmi a ženami v zamestnaneckých systémoch sociálneho zabezpečenia,*

smernica č. 2000/43/EC o zásade rovnakého zaobchádzania bez ohľadu na rasový alebo etnický pôvod a smernica Rady č. 2000/78/EC, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre rovnaké zaobchádzanie v zamestnaní a povolani“.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľovi bola poskytnutá dostatočná ochrana jeho základným právam a slobodám v konaní pred krajským súdom, ktorého rozhodnutie podľa názoru ústavného súdu nie je arbitrárne a samotný neúspech v konaní pred všeobecným súdom nemožno považovať za dôvod na domáhanie sa ochrany jeho označených práv v konaní pred ústavným súdom.

Preto ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti (vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu) odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2008